

Od počátku věků civilizovaní lidé na Themis věří ve Společenství a dodržují jeho zásady. Výjimky jsou nepočtené a bezvýznamné, pouze kmeny barbarů či temné kultury, vyznávající zavržené Učitele. Po staletí tak bylo nesporným pravidlem, že lidský život a osud je určen narozením, postavením a úděl se dědí po krvi. Ke změně došlo nedávno, není to ani sto let...

Počátky lze najít během války Tří lilí v Trencavalu. Ne, zemi tehdy nenapadl žádný nepřítel – to jen král zemřel bez potomků a šlechta se pustila do boje o trůn. Mladí a schopní umírali v bojích, kde vrtkavá štěstěna pomalu ale jistě začínala znamenat víc, než čest a dané slovo. A kde již není důvěra, zbývá jen síla a krutost. A krutost plodí další krev...

Zem krvácela, až nakonec vykrvácela. Mír nenastal ani tak skutečným vítězstvím, jako spíš vyčerpáním všech zúčastněných stran. Lid už vlastně ani nezajímalo to, kdo bude na trůně sedět, jako hlavně to, aby byl už konečně klid. Králem se nakonec stal Guy I. Anjou, bratr zemřelé královny Blanche, která trůn zdědila po svém mladém muži, posledním následníkovy linie Harecourt.

A někde tam to vlastně všechno začalo:

Staré pořádky byly narušeny. Nespornost královského trůnu se otřásla v základech. Věrnost pánů knížatům byla zpřetrhána a lid ztratil důvěru v moudrost svých pánů. Nejedem muž či žena zvažovali, zda by jim pod jiným pánem nebylo lépe – však mnozí si to zkusili hned pod několika. Dokonce i církve sama – ta, jenž garantuje společenský řád; ta, jejímž úkolem je pradávny řád uchovávat, v život uvádět a posvěcovat; ta, která uchovává vůli Jeho a Jí – zakolísala. Objevily se hlasy, že církve možná během času zbloudila a moudrost Stvořitelů se zatoulala. Jak by také ne, když po dlouhá léta byla věrnost králi rovna věrnosti rodu Harcourt? Rod a král byli neoddělitelní, kdo by tedy zkoumal, zda je víc prvorozený Harcourtů, nebo král? Ale právě tam, možná nastala ta chyba... Právě tam, kde Harcourt splynulo s králem... Vždyť nemá naše věrnost patřit především úřadu krále? Zvláště, když nyní vládne linie z Anjou? Neměla by se církve vyhnout opakování předchozích chyb?

Pochybností bylo mnoho, i hlasů, jež otázky kladly, ale nejhlasitější z nich byl Lui de Faro, toho času ceremoniář Orleánský. To on si první dovolil oddělit úřad krále od pokrevní linie. To on první nahlas řekl, že nezáleží, kolik krve Harcourtů či Anjou v sobě současný král má, ale na tom, že společnost ho králem ustanovila, a proto mu patří nejvyšší úcta... To on první řekl, že potomka je možné si zajistit i tím, že dítě vychováte – ne jen, že povstane z vašeho těla... Snad z něj mluvila vlastní zkušenost – jeho příslušnost k rodu de Faro byla víc než sporná. Jeho oddanost Knížeti a kněžně de Faro však byla neochvějná...

Roky plynuly a stále více a více lidí nacházelo odpovědi na své otázky spíše v řeči Lue da Fara, než v pokrevní linii. Lidé se rodili a umírali a samotného de Fara se již nebylo možno ptát... ba dokonce ani jeho přímých posluchačů a synů... Otázky byly kladeny a odpovědi nalézány. A ty odpovědi byly stále troufalejší...

Až jednoho dne bylo usouzeno, že tazatelé ohrožují samotnou podstatu společenského řádu. Podle některých zpochybňovali postavení královské rodu a stabilitu země. A tak museli být umlčeni. Navždy.

Na královu žádost se do hlavního města měli dostavit významní mužové, kteří zastávali nové pořádky, strhující kazatelé, moudří ceremoniáři, učenci a právníci farinitů i jejich podporovatelé z řad vyšší šlechty. Sám král Gilbert z Anjou se zaručil za jejich bezpečnost, mělo dojít k náboženským jednáním, učeným disputacím s církevními představiteli o povaze víry, byly slíbeny reformy. Naprostá většina pozvaných opravdu přijela, slovo krále mělo svou váhu, v Villerouge-Termenès byli vřele přivítáni a ubytováni v nejlepších hostincích na královny útraty. Na začátku prvního dne jednání, když měl král zahajovací proslov, na něj zaútočil muž z davu. Králově gardě se jej podařilo zastavit a zajmout, nicméně zpráva o pokusu o vraždu se rozletěla celým městem. V době večerní modlitby pak byla zburcována městská posádka a stráže a sám král předstoupil před své bojovníky s tím, že útočník promluvil - byl najat vůdci farinitů, kteří plánují převrat. Rozběsnění válečníci pak následovali prince a královské gardisty, kteří je vedli k síním farinitů, věřící byli obviněni z velezrady a na místě odsouzeni jménem krále k trestu smrti. K masakru se přidali i běžní obyvatelé hlavního města, kteří pod dojmem zpráv o pokusu o převrat začali své sousedy nové víry udávat, či rovnou zabíjet v jejich domovech. S tím, jak se zpráva šířila dál, došlo k masakrům i v dalších městech Trencavalu, zvláště lůza se ráda zapojila.

Král Gilbert vyslal několik družin, jež měli přivést k potrestání těch několik málo představitelů nové víry, kteří na náboženskou konferenci nepřijeli. Zdálo se, že s pomocí falešného atentátu bude problém s farinity snadno vyřešen. Zdání klame. Družiny se vrátily s nepořízenou, vrátily-li se vůbec. Jak se ukázalo, farinité měli větší podporu, než se čekalo, zvláště mezi nižší šlechtou a lidem. Mnozí se byli ochotni postavit na odpor, odmítli nechat odvléct své bližní a naopak chtěli pomstít ty, kteří již zemřeli. Osud ukázal smysl pro krutou a ironickou spravedlnost, když král sám zemřel dýkou vraha z řad farinitů, jen několik měsíců po fingovaném útoku.

A tím vypukla další válka, která trvala přes dvacet let a s jejímiž následky se Trencavalu potýká v podstatě dodnes. Nicméně, tato válka se od války Tří lilí lišila. Dříve šlo o boj několika rodů o trůn, nižší šlechta a zvláště prostý lid bojovali často jen z povinnosti ke svým pánům a snad jen rytíři se zprvu bili čestně kvůli získání ostruh a slávy, v této válce to bylo jiné. Zde vojáci nebojovali jen za své pány a jejich dynastie, ale bránili to, co sami pokládali za správné, za svou víru, za boží zákony a za společnost. Válka z přesvědčení se ukázala jako ještě krutější, než ta předchozí. Víra neznala hranic panství a stavěla proti sobě sousedy v obcích, starší proti mladším, bratry proti bratrům. Zatímco v první válce byla krutost logickým prostředkem boje a snad osobní zvráceností některých vůdců, v této válce tak žádali bohové, neboť nepřátelé byli heretici a modláři. Dochází k ukrutnostem dříve nevídaným, často jsou věřící zbedněni ve své síni a ten je s nimi zapálen, zajatci jsou nabodáváni na kůly či upalováni na hranicích po stovkách. Země opět trpěla, vyčerpávána dlouhým konfliktem. Královská moc se zhroutila a Trencaval upadl do chaosu - rozdělený mezi soupeřící náboženské frakce, různé šlechtice či polní velitele vojsk. V průběhu války nedocházelo k bojům jen na základě náboženství, ale i mezi jednotlivými frakcemi stejné víry i mezi sebou. Známý je například masakr v Crespinu, kdy farinitské město vyvraždila jiná frakce farinitů.

Novou naději po letech bojů přinesl až vzestup konetábla Montmorencyho. Konetábl sice pochází z rodiny věrné králi a Společenství, ale tvrdí, že nad vírou stojí poslušnost

panovníkovi, který má naopak garantovat bezpečí v zemi a možnost života v míru pro všechny její obyvatele. Na základě tohoto názoru tak na území pod jeho kontrolou vždy platila stejná práva pro všechny bez rozdílu vyznání, nedocházelo zde k útokům na základě víry a jeho jednotky jsou sestaveny z bojovníků obou náboženství. Na svém území tvrdě vynucoval právo a vyčistil jej od všemožných banditů; aby je mohl dále zvelebit- budovat infrastrukturu, cesty, mlýny, zbrojní manufaktury. Oporou jeho moci je armáda, složená nikoliv z šlechtických družin, ale z dobře vycvičených a vybavených jednotek s jasným určením a řetězcem velení. Díky jeho snaze se situace v zemi uklidnila a zpřehlednila a započala mírová jednání mezi znepřátelenými frakcemi. Není obtížné pochopit, že si konetábl získal přízeň většiny šlechty i prostého lidu, což navíc podpořil osobní účastí na vyřešení nástupnické krize v sousedním Mountquitane, završené korunovaci zpřáteleného Oliviera Arrela a navázáním vzájemného spojení. Brzy na to, ověnčen slávou z diplomatického úspěchu v Mountquitane a posílen svatbou s Beatrisí Arrel, členkou výrazného rodu Arrel, provedl konetábl nekrvavý převrat v Vilerouge Termenés a na trencavalském trůně vystřídal Frederica II. Po boku své ženy Beatrisie se stal novým králem Gabrielem I. a jedním z jeho prvních zákonů byl Edikt Orleánský, kterým zrovnoprávnil farinismus jako uznávané náboženství. Protestovalo proti tomu jen velmi málo lidí, země vyčerpaná dvaceti lety války si oddechla. Těch několik málo extremistů, kteří se stavěli proti míru, smetly Montmorencyho oddíly, podpořené jednotkami rodu Arrelů, v zemi opět nastal klid a pořádek. Navíc si konetábl získal srdce šlechty i prostého lidu, neboť po převratu bylo popraveno jen několik špatných dvorských rádců. Pětiletému králi Fredericovi II., respektive nově Fredéricovi, knížeti z Anjou, nespádl z hlavy ani vlas a Gabriel Montmorency se osobně zaručil za jeho budoucí výchovu, aby z něj vyrostl pravý šlechtic a dobrý muž.